

Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa

6.Kbf.47/2023/9.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2024. január 26. napján megtartott tanácsülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

A személyi szabadság megsértésének büntette és más bűncselekmény miatt terhelt1 vádlott ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa 2023. szeptember 20. napján kihirdetett 41.Kb.82/2022/19. számú ítéletét helybenhagyja.

I n d o k o l á s

[1] A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa a 2023. szeptember 20. napján kihirdetett 41.Kb.82/2022/19. számú ítéletével terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 194. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő személyi szabadság megsértésének büntetében és a Btk. 194. § (1) bekezdésébe ütköző személyi szabadság megsértésének büntetében, ezért megrovásban részesítette. Ellenben a vádlottat a Btk. 222. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés a) pont szerint minősülő zaklatás vétsége miatt emelt vád alól felmentette. Az eljárás során lefoglalt és a nyomozati iratok között található CD lemez lefoglalását megszüntette, és az iratok között történő kezelését rendelte el.

[2] A tárgyaláson a katonai ügyész a nyilatkozattételre három munkanap gondolkodási időt tartott fenn, majd a törvényes határidőn belül fellebbezést jelentett be az ítélet A. részével kapcsolatban a vádlott terhére súlyosítás, pénzbüntetés kiszabása érdekében. Az ítélet B. részében írt rendelkezést tudomásul vette. A vádlott és a védő a nyilatkozattételre szintén három munkanapot tartottak fenn, majd a törvényes határidőn belül a védő jelentett be fellebbezést az ítélet A. része ellen felmentés érdekében, míg a B. részt érintő felmentő rendelkezést tudomásul vette.

[3] A katonai ügyész előterjesztette fellebbezésének írásbeli indokolását, amelyben indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Be. 598. § (1) bekezdés f) pontja szerinti

tanácsulésen a vádlottal szemben a Btk. 85. § (1) bekezdésében írt rendelkezések figyelembevételével, a Btk. 50. § (1) és (3) bekezdései alapján terheltl vádlottat ítélje pénzbüntetésre. Utalt arra, hogy a Btk. az alapeseti személyi szabadság megsértésének büntettét három évig, míg a 18. életévét be nem töltött személy sérelmére történő elkövetés esetén 1-5 évig terjedő szabadságvesztéssel rendeli büntetni. Halmazati büntetés kiszabása esetén 1 évtől 7,5 évig terjedő szabadságvesztésben állapítható meg a büntetés mértéke, míg a középérték 4 év 3 hónap. Ilyen büntetési tételek mellett az elsőfokú bíróság által alkalmazott intézkedés eltúlzottan enyhe. Álláspontja szerint a katonai tanács nem értékelte kellő súllyal azt, hogy a vádlott a vele azonos háztartásban nevelkedő kiskorú sérelmére valósított meg bűncselekményt, illetve túlzott módon vette figyelembe az időmúlást. Kifejtette, a Btk. 82. § (2) bekezdés d) pontjára figyelemmel a Btk. 82. § (3) bekezdésében írt enyhítő rendelkezés alkalmazásával kiszabott pénzbüntetés igazodna megfelelően a vádlott társadalomra veszélyességéhez.

[4] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.687/2023/2. számú vádiratában a katonai ügyészi fellebbezést fenntartotta. Álláspontja szerint az elsőfokú katonai tanács a perrendi szabályok megtartása mellett ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a releváns bizonyítékokat megvizsgálta, azokat egyenként és együttesen értékelve a vádlott védekezésével szemben állapította meg a bűnösséget megalapozó történeti tényállást. A tényállás a megalapozatlansági okoktól mentes, és felülbírálatra alkalmas. Az elsőfokú bíróság okszerű következtetést vont a vádlott elkövetéskori tudattartalmára, szándékára és azon keresztül bűnösségére nézve, valamint törvényesen minősítette mindkét vád tárgyává tett emberi szabadság elleni bűncselekményét. Kifejtette, hogy a bizonyítékok értékelése az elsőfokú bíróság joga és kötelezettsége, ezért a releváns bizonyítékok újraértékelése útján a marasztalást megalapozó történeti tényállást támadó fellebbezés eredményre nem vezethet. Álláspontja szerint azonban az elsőfokú bíróság által alkalmazott megrovás intézkedés alkalmatlan a Btk. 79. §-ában meghatározott büntetési célok elérésére. A sértettel és annak kiskorú gyermekével szemben gátlástalanul fellépő, önfegyelemre képtelen vádlott esetében halmazati büntetés kiszabásának van helye. Érvelése szerint a törvénnyel első ízben összeütközésbe került vádlottnál az enyhítő rendelkezés alkalmazásával kiszabott pénzbüntetés szolgálja megfelelően a büntetési célokat. Ezért a fellebbviteli főügyészség indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsának ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján változtassa meg, és terheltl vádlottal szemben halmazati büntetésül pénzbüntetést szabjon ki.

[5] A védő a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsánál előterjesztette fellebbezése írásbeli indokolását. Ebben kifejtette azon álláspontját, hogy az elsőfokú bíróságnak nem sikerült valósághű tényállást megállapítania. Álláspontja szerint eleve életszerűtlen az, hogy a vádlott az adott évszakban és az adott napszakban lekapcsolta volna az elektromos áramot, hiszen akkor ő maga sem látott volna. A sértett által készített hangfelvétel egyértelműen arra utal, hogy a vádlott ki-be járkált a sértett gyermekének szobájába, így kizárt, hogy az zárt állapotban lett volna. A vádlott lányának vallomása szerint a szobaajtó zárjában benne volt annak kulcsa, mégpedig belülről így azt a vádlott nem zárhatta be, ráadásul a felvételen nincs is olyan hang, amely kulcs elfordítására utalna. Életszerűtlen sértetti előadásként hivatkozott arra, hogy a sértettl kiszabadítására segítő személyek érkeztek, de ők lenn várakoztak az utcán, nem mentek fel a lakásba. Vitatta a védő, hogy védencének bármilyen fokú társadalomra veszélyessége is fennállna. A vádlott szolgálati múltja makulátlan, és sohasem

merült fel adat arra vonatkozóan, hogy a társadalmi együttélés szabályait megszegte volna. Kétségtelen, hogy a vádlott és a sértett viszonya együttélésük során megromlott, és a vádlott lánya épp a veszekedések miatt költözött el a nagymamájához. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által lefolytatott eljárás során nem sikerült kétséget kizáróan bizonyítani a vádlott terhére rótt személyi szabadság megsértése büntettek elkövetését, így bűnössége nem is állapítható meg. Erre figyelemmel a védő arra tett indítványt, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságnak a vádlott bűnösségét megállapító rendelkezését helyezze hatályon kívül és e bűncselekmények vonatkozásában a vádlottat bizonyítottság hiányában mentse fel.

[6] A védő által bejelentett fellebbezés tartalmára figyelemmel az ügyben a felülbírálat a Be. 590. § (1) és (2) bekezdései alapján teljes körű. Ebből következően a másodfokú bíróság a felülbírálat során vizsgálta az eljárási szabályok megtartását, az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére és az intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezéseit, továbbá az indokolás helyességét. A Be. 590. § (4) bekezdésére figyelemmel a felülbírálat nem érintette az ítéletnek a felmentő rendelkezését, mert azt fellebbezés nem támadta. A vádlott és védője sem indítványozták az ügyben nyilvános ülés tartását, ezért a Fővárosi Ítéltábla azt a Be. 598. § (2) bekezdése alapján tanácsulésen bírálta el.

[7] Észlelte a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú katonai tanács megsértette a Be. 499. § (2) bekezdésében írt rendelkezést, mert a vádirat kézbesítésétől számítottan nem három hónapon belül, hanem csaknem öt hónappal később tartott előkészítő ülést. Megállapítható ugyanakkor, hogy ez a mulasztás sem volt lényeges hatással az eljárás lefolytatására. A vádlott az előkészítő ülésen nem tett a váddal egyező beismerő nyilatkozatot, ezért a bíróság tárgyalást tűzött ki. A katonai tanács mind az előkészítő ülés, mind a tárgyalás során a vádlottal és a tanúval szemben törvényes figyelmeztetéseket, kioktatásokat alkalmazott, és az ügy egyéb bizonyítékait is a törvényben előírt módon tette a bizonyítás anyagává. Megállapítható továbbá, hogy az érdekelték eljárási szabálysértésre nem is hivatkoztak.

[8] A felmentésre irányuló védői fellebbezés nem alapos.

[9] Az elsőfokú bíróság a tényállást mérlegelési jogkörében állapította meg. Ennek során a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a bizonyítékokat megfelelően értékelte és indokolási kötelezettségének is eleget tett. A vádlott a nyomozás során nem tett vallomást, a tárgyaláson tagadta, hogy bűncselekményt követett volna el. Védekezése szerint az ajtót nem zárta rá élettársára és annak kisfiára, valamint az áramot sem kapcsolta le.

[10] Nem tévedett a katonai tanács, amikor a tényállást a vádlott tagadásában megnyilvánuló védekezésével szemben a sértett élettárs vallomása, valamint a rendelkezésre álló egyéb bizonyítékok, így különösen a becsatolt hangfelvételek alapján állapította meg. Az elsőfokú bíróság ítélete [12] bekezdésétől a [28] bekezdéséig értékelte az általa megvizsgált

bizonyítékokat, és logikus, meggyőző magyarázatát adta annak, hogy miért nem a vádlott védekezését fogadta el a tényállás alapjául. A sértett élettárs mind a nyomozás, mind a tárgyalás során következetesen tette meg a vádlottra nézve terhelő vallomásait. A katonai tanács a bizonyítási eljárás keretében meghallgatta a releváns felvételeket, illetve ismertette a szükséges iratokat, melyek a sértetti előadást támasztották alá.

[11] A Be. 591. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetve a fellebbezésben új tényt állítottak vagy új bizonyítékokra hivatkoztak, és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le. Megállapítható, hogy a védő fellebbezésében új tényre, új bizonyítékokra nem hivatkozott. Megállapítható továbbá az is, hogy a katonai tanács ítélete megalapozott, mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdéseiben írt megalapozatlansági okoktól, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa felülbírálata alapjául elfogadta. Így a védőnek a bizonyítékok újraértékelésére, a tényállás átmérlegelésére, és azon keresztül védence felmentésére irányuló fellebbezése eredményre nem vezethetett.

[12] Az irányadó tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen vont le következtetést a vádlott bűnösségére, és helyes a cselekmény jogi minősítése is. Nem tévedett a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa, amikor terhelt1 vádlott bűnösségét a Btk. 194. § (1) bekezdésébe ütköző személyi szabadság megsértésének büntetében, valamint a Btk. 194. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő személyi szabadság megsértésének büntetében megállapította. A másodfokú bíróság osztotta az elsőfokú ítélet [29] bekezdésében kifejtett jogi álláspontot.

[13] A büntetés súlyosítására, pénzbüntetés kiszabására irányuló ügyészi fellebbezés nem alapos.

[14] Az elsőfokú bíróság a joghátrány meghatározása körében enyhítő körülményként értékelte a vádlott pozitív parancsnoki jellemzését, azt, hogy kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik, a bekövetkezett időmúlást, továbbá azt, hogy a személyi szabadság megsértése ténylegesen rövid időtartamban valósult meg. Ezen túlmenően rögzítette határozatában, hogy 2022 februárjában a vádlott a sértettekkel közösen használt lakást elhagyta és 2022 nyarán már minden kapcsolat megszakadt közöttük. A terhelt1 általi bűncselekmény elkövetése egy korábban fennállott élethelyzethez, egy megromlott élettársi kapcsolathoz kötődött. Egyébként sem a vádlott előéletében, sem parancsnoki jellemzésében, sem a dicséretes fenyítések lapja szerint nincs nyoma annak a kontrollátlanságnak, önfegyelemre képtelenségnek, amelyre a másodfokú ügyészség hivatkozott. Ez kifejezetten a megromlott élettársi kapcsolatban merült fel, amely azonban már megszűnt. Erre figyelemmel nem tévedett az elsőfokú katonai tanács, amikor arra a következtetésre jutott, hogy a vádlott cselekménye az elbíráláskor már olyan csekély fokban veszélyes a társadalomra, hogy az e törvény szerint alkalmazható legkisebb büntetés kiszabása is szükségtelen vele szemben, és ezért megrovás intézkedést alkalmazott. Ítélete [34] bekezdésében a bíróság kifejezte a

helytelenítését a jogellenes cselekmény miatt, és felszólította az elkövetőt, hogy a jövőben tartózkodjon bűncselekmény elkövetésétől.

[15] Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb – a bűnjellel kapcsolatos – rendelkezése is törvényes, ezért azt a másodfokú bíróság helyes indoka alapján helybenhagyta.

[16] A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsának végzése a Be. 605. § (1) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2024. január 26.

Dr. Török Zsolt hb. dandártábornok s.k.

a tanács elnöke

Dr. Mészáros László hb. ezredes s.k.

Dr. Szabó Éva hb. ezredes s.k.

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsának 41.Kb.82/2022/19. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsának 6.Kbf.47/2023/9. számú végzése folytán 2024. január 26. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2024. január 26.

Dr. Török Zsolt hb. dandártábornok s.k.

a tanács elnöke

..